

La cura del paisatge

La Fundació Carulla convida a reflexionar sobre la gestió, protecció i transformació del territori

Foto: Fundació Carulla

Generar debats sobre el paisatge i la seva gestió és necessari per prendre'n consciència i poder discutir i intercanviar idees. La Fundació Carulla (<http://www.fundaciocarulla.cat/>) ha programat el cicle *El(s) valor(s) del paisatge* (<http://www.fundaciocarulla.cat/ca/noticies/els-valors-del-paisatge-cicle-de-reflexió-i-debat>), que es divideix en tres sessions per preguntar-se *Què és el paisatge? Com s'ha de protegir i gestionar?* i *Com es transformen els paisatges?*

Som a la segona sessió d'aquest cicle, a l'auditori del pati Manning amb José Donaire, professor de la Facultat de Turisme a la Universitat de Girona; Oriol Nel-lo, professor de geografia a la Universitat Autònoma de Barcelona; i Pili Sanmartín, sommelier del celler Bàrbara Forés.

Nel-lo comença apuntant que el paisatge s'ha tornat líquid, els canvis són tan ràpids i radicals que els hem de tractar. Ja no és tant el fet de conservar-lo, sinó d'intentar reduir o gestionar els canvis als quals està sotmès. ?Mentre nosaltres passàvem, els paisatges romanien. Però ara ja no són punts de referència?. És més, si aconseguíssim conservar-ne un de totalment verge i estàtic, no podríem desfer-nos de la sensació que és fals.

Donaire recorda què és el turisme: la contemplació del paisatge pel pur plaer de ser-hi. Però aquest, dins el capitalisme, ha construït una mirada determinada. Som presoners d'una òptica que dona valor a uns certs paisatges i a d'altres, no. Les guies turístiques són un clar exemple d'aquesta mirada que es va construïnt: fa poc les imatges eren d'una persona davant d'un paisatge, ara surten parelles fent-se *selfies*.

Pili Sanmartín aporta moltes mirades citant diferents veus. El poeta Joan Brossa deia: ?Els

paisatges són estats d'ànim/ i el temps és un desdoblament/ de la Història". Qui som i qui volem ser també està afectat per on som. Normalment, el que es demana al paisatge és memòria, permanència, és reconeixement identitari. Sanmartín esmenta la importància de l'autoestima dels territoris, que la gent se'ls faci seus i s'hi arrel·li, perquè d'aquesta manera es podran gestionar. Identificar i dignificar els paisatges quotidians, així com mantenir aquelles formes de vida que els generen, és també un altre dels objectius de la gestió. Tot paisatge mereix ser tractat amb cura. Preservar el paisatge també vol dir defensar la cultura.